

man vil gaa fra Ministeriets Side; saa vil man sikkert komme til en fornuftig Regulering paa dette Omraade. Vi tror, at dette er et Punkt, som man ganske roligt kan overlade til den højtærede Handelsminister at skønne over, men jeg vil dog gerne udtrykkelig tilføje, at vi ogsaa fra vor Side ønsker, at der skal vises Billighed i denne Henseende. Vi har ment, det var særlig vigtigt for Obligationers Vedkommende at fastsætte Provisionen i Loven, fordi der paa dette Punkt er saa mange Interesser udenfor de Kredse, der har med Børsen at gøre. Alle de, der har med Byggevirksomhed o. s. v. at gøre, er jo nødsaget til at ty til Børsen ved Handel med Obligationer. Derfor har vi ment, det var af Betydning her at fastsætte en særlig billig Ordning, men jeg vil hævde, at vi er absolut lige saa ivrige som det ærede Medlems Parti for at sikre, at Folk, der spekulerer og køber Aktier, ikke kommer til at betale for meget derfor. Vi tror imidlertid ikke, det vil ske efter de Bestemmelser, som bliver fastsat af den højtærede Handelsminister. Vi tror, at man kan slaa sig til Ro med, at der derved vil blive givet meget forstandige Regler i enhver Henseende, og skulde det senere vise sig, at der kom en ganske urimelig Forhøjelse, har man jo den Udvej at gribe ind enten ved Revisionen i 1925 eller paa et hvilket som helst andet Tidspunkt. Der vil da sikkert fra de paagældende Børskredse, fra dem, der er interesserede i Spekulation og i Aktiekøb, blive raabt Gevalt ved en saadan Lejlighed, og saa vil det ærede Medlems Parti og eventuelt andre Partier kunne reagere imod det ved at kræve Bestemmelser i denne Henseende indført. Før det sker, synes jeg ikke, det er nødvendigt at have Opmærksomheden yderligere henvendt paa denne Sag.

Jeg har dermed omtalt de Ændringsforslag, som er stillet af Mindretallet, og som jeg altsaa maa anbefale at gaa imod. Til sidst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af det principielle Spørgsmaal, som har været rejst gentagne Gange under Forhandlingerne her, om Vekselerernes egen Spekulation og den Holdning, som Lovforslaget indtager derafter. I saa Henseende gav nemlig det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds det Indtryk, at hendes Parti indtog en Særstilling overfor denne Lov. Det tror jeg ikke kan fastholdes ved en nærmere Prøvelse af, hvad der er passeret. Det er fuldkommen rigtigt, at den Børslov, som blev vedtaget i 1919, hviler paa det Princip, at Vekselererne selv er berettigede til at gøre Forretning for egen Regning. Nu sagde det

ærede Medlem, at saaledes som den paagældende Bestemmelse var affattet, var den egnet til at stikke Offentligheden Blaar i Øjnene. Det er en Udtalelse, som rammer samtlige dem, der har været med til at affatte Bestemmelsen, og ganske særlig det socialdemokratiske Parti, som i særlig Grad havde Opmærksomheden henvendt paa den, og som altsaa nøje maa vide, hvad det er gaaet ind paa. Det var jo en radikal-socialdemokratisk Regering, der sad den Gang, og som forelagde denne Lov, og fra den daværende Handelsministers Side blev der ikke gjort noget i Retning af at stikke Offentligheden Blaar i Øjnene. Den daværende Handelsminister sagde ganske tydeligt, hvad han mente med dette, at Medlemmer af Fondsbørsen, altsaa Vekselerere, under Noteringen kun maatte udføre Forretninger kommissionsvis. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad den daværende Handelsminister udtalte. Han sagde: „Det forbydes altsaa ikke en Vekselerer at gøre Forretninger i al Almindelighed for egen Regning, men han kan ikke gøre det under Noteringen paa Fondsbørsen; hvis han der vil optræde enten som Køber eller Sælger, maa han benytte en anden til paa hans Vegne at udføre Forretningerne.“ Det er jo i Virkeligheden det afgørende. Han kunde derfor heller ikke sige andet om det, end at „derved bliver han i noget højere Grad, end Tilfældet er nu, stillet udenfor Adgang til direkte at gribe ind og paavirke Kurserne.“ Det er altsaa noget, man paa det Tidspunkt var fuldkommen klar over, at Vekselererne skulde ikke være uinteresserede. De fik Ret til at gøre Forretninger for egen Regning, blot maatte de ikke gøre det selv. Jeg er for øvrigt fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at det betyder naturligvis ikke noget, at man ikke maa gøre Forretningen selv, naar man kan prikke sin Sidemand i Ryggen og sige til ham: Gør det for mig. Men det var det, man den Gang gik ind paa.

Nu har det ærede Medlem ogsaa i Dag talt om disse Konsortier, som der i Vedtægten skulde være fastsat Regler om, der gav særlig Anledning til Misfornøjelse. Men det er ganske forkert. Der er ingen Grund til at fremsætte særlig Anke imod Vedtægtens Bestemmelse om Konsortierne, thi den betyder i Virkeligheden en Forbedring af den Lov, det ærede Medlems Parti den Gang var med til at vedtage. Naar Loven har fastsat, at en Vekselerer ved Noteringen kan gøre Forretninger gennem den, der sidder ved Siden af ham, men bare ikke selv maa gøre det, har det ikke Spor af Interesse, om en Forretning sker for et